

செந்தமிழ்.

[தொகுதி-சா.]]

விய-வரு ஆடி-மீ

[பகுதி. க.

Vol. 43.

July—August 1946.

No. 9.

ஒரு துறைக்கோவையாராய்ச்சி

[எஉ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

“முறையுத் தருமமும் நீக்காத மால்மும் முரசுமன்னர்
திறையுத் தருமுன்றிலான் ரகுநாயகன்”

என்பது, இக்கோவையின் உரைப்பதிப்புள் 91-ஆம் பாட்டிற் பாட்டுடைத் தலைவன்பெருமைபேசும் முற்பகுதியாகும். இதனுள்,

‘மும்முரசுமன்னர் திறையுத்தருமுன்றிலான்’

என்பதனை, ‘மும்முரசும் மன்னர்திறையும் தரும் முன்றிலான்’ என்று பிரித்துக்கொண்டு, உரைப்பதிப்புள்,

‘மும்முரசும் வேற்றரசர் திறையும் முடிக்கவும் அனக்கவும்
ஓடமாகிய முற்றத்தையுடையவன்’

என்று பொருளும்,

‘மும்முரசு மன்னர்க்கு விசேடணமாக்கினுமாம்’

என்று விசேடவுரையும் வரையப்பட்டுள்ளன.

மேற்குறித்த பொருள் மூலத்தக்கு நேரான செம்பொருளாகாமகண்ட உரையாசிரியர் ‘மும்முரசு மன்னர்க்கு விசேடணமாக்கினுமாம்’ என்று விசேடவுரை வரைந்தாரென்று தெரிகிறது.

அவ்வாறு 'மும்முரசு' என்பதனை மன்னர்க்கு விசேடணமாக்கி, 'மும்முரசுமன்னர்' என்று கொள்ளினும், 'திறையும்' என்பதனுள் உம்மை நின்றுவற்றும். ஆதலால் அதுதீர், 'மும்முரசு' என்பதனை மன்னர்க்கு அடையாக்கிய அளவிலமையாது, 'மும்முரசுமன்னர் திறையுந்தரு முன்றிலான்' என்பதனை 'மும்முரசுமன்னர் திறை உந்து அரும் முன்றிலான்' என்று பிரித்துக்கொண்டு, '(மங்கல முரசும் வென்றிமுரசும், கொடைமுரசும் ஆகிய) மூன்று முரசினையும் உடைய (பிற) அரசர் திறைசெலுத்துகின்ற (யாவரும் எளிதிற் சென்று) அடைதற்கரிய முற்றத்தையுடையான்' என்று பொருளுரைப்பதே இயைபுடையதாகும். திறைசெலுத்தும் முற்றம், அடைதற்கரிய முற்றம் என இயையும். திறை-கப்பம் உந்துதல் - செலுத்துதல்.

அன்றியும், இக்கோவையின் உரைப்பதிப்புள் 104-ஆம் செய்யுளின் முற்பகுதி,

“பன்னூர் தமிழ்ப்பயிர் வாடாது மாரியிப் பாரிள்முத்தும்
பொன்னூர் சொரியும் ரகுநாதன்”

என்று காணப்படுகிறது. இதற்கு, அவ்வுரைப்பதிப்புள், சொற்கிடக்குமுறையே பொருள்வரையாது, சொற்களை முன்பின் மாற்றிக்கூட்டிக்கொண்டு,

“பன்னூம்-சொல்லப்பட்ட, இப்பாரில் - இவ்வுலகிலுள்ள, தமிழ்ப்பயிர்வாடாது-தமிழாகியபயிர் வாடாமல், முத்தும் பொன்னும் மாரிசொரியும் - முத்தையும் பொன்னையும் மழையாகப்பொழிகின்ற : ரகுநாதன்”

என்று பதவுரையும்,

“தமிழைப் பயிராகவும் முத்தையும் பொன்னையும் மழையாகவும் உருவகித்தமையினால் ரகுநாதனை மேகமாக உருவகித்துரைக்கலாயிற்று”

என்று விசேடவுரையும் வரையப்பட்டுள்ளன.

இவ்வுரைகள், “மாரியிப்பாரின்” என்ற பாடத்தோடு ஒருவாறு இயையுமாறு வலிந்துகொள்ளப்பட்டனவாய்க் காணப்படுகின்றன.

மேற்குறித்த பாடற்பகுதியை எடுத்தாளுமிடத்து, மஹாமஹோபாத்யாய டாக்டர் உ. வே. சாமியநாதையரவர்களும் ஸேது ஸம்ஸ்தான மஹாவித்வான் பாஷாக்கிச்சேகரர் ஸ்ரீ. ரா. இராகவையங்காரவர்களும் ‘மாரியிப்பாரின்’ என்று பாடங்கொண்டு உரை விரிக்கக் கேட்டதுண்டு.

இப்பாடங்கொள்ளுமிடத்து, ‘மாரியின்’ என்பதனுள், ‘இன்’ ஐந்தனுருபாய், ‘மாரிபோல்’ என உவமப்பொருவாயும், ‘மாரியைக் காட்டிலும், (மாரியினும்) என உறழ்பொருவாயும் பொருள்கொள்ள நிற்குமாயினும், இங்கு உறழ்பொருவில் வந்ததாகக்கொண்டு, மேற்குறித்த பாடற்பகுதிக்கு,

“புகழ்ந்துசொல்லத்தக்க தமிழாசியபயிர் வாடாதவறு மேகத் தைக்காட்டிலும் (=மேகத்திலும் சிறக்க) முத்தையும் பொன்னையும் வரையாது பொழியும் ரகுநாதன்”

என்று பொருளுரைத்தல் அமையும்.

இப்பொருளால், உலகிற் பயிர்கள் வாடாது செழிக்க மழை பொழியும் மேகமும், ஒரோவழிப் ‘பொன்னிறச் செந்நெல் பொதியொடு பிள்வாட.....கடலுள்ளும் கான்றுகுக்கும்;’ அவ்வாறின்றி ரகுநாதன் என்னான்றும் தமிழ்ப்பயிர் தழைய முத்தும் பொன்னும் வரையாது பொழியுமியல்பினன்’ என்று பாட்டுடைத் தலைவன்பெருமைதொனித்தலால் ‘மாரியிப்பாரின்’ என்ற பாடமே கவி கருத் தொடுபட்ட உண்மைப்பாடமாயிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

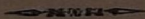
[தொடரும்]

T. K. இராமாநுஜையங்கார்,
உதவிப்பத்திராசிரியர்.

ஸேதுஸமஸ்தான மஹாலித்வான் பூஷாகவிசேகரர்

ஸ்ரீ. ரா. இராகவையங்காரவர்களது மறைவு குறித்துச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழாராய்ச்சித் துறைத்தலைவர்
ரால்லாஹிப். ஸ்ரீ. S. வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய

இரங்கற்பாக்கள்

கீதை தமிழிற் கிளந்தோன் அவ் வேள்பாரி
காதை நலங்கனியக் கட்டுரைத்தோன்—போதக்
குறுந்தொகைக்கு நல்லுரைசெய் கொற்றத்தோன் எங்கட்
குறுந்துணைவன் உள்ளத் துளன்.

சொல்லிற் கொருவனெனத் தோன்றிய இராகவனே
சொல்லிற் கொருவனெனத் தோன்றினான்—கல்விக்
கரைகண்டான் உண்மைக் கரைகண்டான் வாழ்வின்
கரைகண்டான் இன்றுலகின் கண்.

வம்மின் புலவீர்! வழுத்துமின் இராகவன்சீர்
செய்ம்மின் உரிய திருப்பணிகள்—மெய்ம்மையுறும்
நண்பன் தமிழன்னை நற்புதல்வன் நாவினிய
பண்பன் புகழைப் பயின்று.

வேறு

நலமிக்க செந்தமிழின் நந்தம் புகழ்வளர்த்தான்
உலகொக்க எண்கம்பன் ஓங்கும் இசைவளர்த்தான்
வலமிக்க ஆரியத்தின் மாண்பை நனிவளர்த்தான்
புலமிக்க ராகவன்றன் புகழ்வளர்க்க வாரீரே.

நகைச்சுவையும் தமிழிலக்கியமும்

[பண்டிதர். திரு. கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள், B.A. (Hons.) B. O. L.
விரிவுரையாளர், அரசினர் ஆங்கில ஆசிரிய கலாசாலை, கொழும்பு.]

சுவைகளுள் மிகச்சிறந்ததும் யாவராலும் விரும்பப்படுவதும் நகைச்சுவையே. மக்களின் மனத்தை இழுத்து இலகுவில் மகிழ்ச்சியையளிக்கும் ஆற்றல் நகைச்சுவைக்குரியதொரு தனிப்பண்பு. நகைமுகத்தையுடைய மனிதரைக் கண்டு களிப்பதுபோல் நகைச்சுவைபெருக்கும் உரைகளைக் கேட்டும் வாசித்தும் மக்கள் இன்பம் அடைகிறார்கள். வாழ்க்கையிலேற்படும் பல துன்பங்களையும் கஷ்டங்களையும் தாங்கிக்கொள்வதற்குமாத்திரமன்றி வாழ்க்கையில் இன்பத்தைக் காண்பதற்கும் நகைச்சுவையே காரணமாயிருக்கிறது. இதனால் நகைச்சுவையை எங்கெங்கு எவ்வாறு பெறலாமோ அங்கெல்லாம் அதனைப் பெறவதற்கு மக்கள் முயல்கின்றனர். சம்பாஷனை, சொற்பொழிவு, கதை, நூல், நாடகம் முதலியவற்றில் நகைச்சுவை தவழாவிடின் இவற்றை ஒருவரும் விரும்புவதில்லை. சுருங்கச் சொல்லின் நகைச்சுவை மக்கள் வாழ்க்கையோடு—உயிரோடு—கலந்துவிட்டது. நகையில்லையேல் வாழ்வில்லை—உயிரில்லை—எனும் நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது.

முற்காலத்தில் மன்னர்களும் நகைச்சுவையை நன்கறிந்து அனுபவித்தனர். கதைகளைச் சொல்லியும் பல செயல்களைச் செய்தும் தம்மை நகுவிக்கத்தக்க பலரைத் தம் அரண்மனைகளில் வைத்திருந்தனர். இவர்களை அக்காலத்தில் 'நகைவேழம்பர்' என வழங்கினர். வடமொழியில் விதூஷகர் எனப்படுவோரும் இவர்களே. சேரன் செங்குட்டுவன் என்னும் அரசனுக்கு ஆரியமன்னர் நகைவேழம்பர் நூற்றுவரைத் திறைப்பொருளாக நல்கினர் எனும் செய்தி சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. நகைவேழம்பர் மாத்திரமன்றி விடர், தூர்த்தர் முதலியோரும் நகையைவினைவிக் கும் ஆற்றலுள்ளவர்களாயிருந்தனர். நாடகங்களில் நகையை வினைப்பதற்காகவே இடையிடையே விதூஷகர்கள் தோற்றுகின்றனர். விதூஷகர்களை இக்காலத்தில் நாம் கோமாளிகள் (clowns) என்கிறோம். நகையை விளைக்கத்தக்க செய்புள்ளருக்கு 'விகடகவி'

என்று பெயர். இக்கவிதைப் பாடிய புலவர்களையும் விகடகவி என்று வழங்கினர். விகடகவி என்னும் சொல்லிலேயே ஒரு விகடம் இருக்கின்றது. முதலிலிருந்து வாசித்தாலும் விகடகவி, கடைசியிலிருந்து வாசித்தாலும் விகடகவியே. நிற்க..

இலக்கியநூல்கள் எந்த மொழியில் இயற்றப்பட்டிருப்பினும் அவை பல சுவைகள் நிறைந்தனவாகவேயிருக்கும். சுவைகளுள் நகைச்சுவைதான் தலைமையிடம்பெற்றுவிளங்கும். சிறந்த இலக்கியம் எனும்பொழுது அது துட்பமான நகைச்சுவையமைந்ததென்பது கூறாமலே யமையும்.

தொல்காப்பியர் நகைச்சுவைக்குரிய நிலைக்களன்களை நான்காக வகுத்தனர்.

‘எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று
உள்ளப்பட்ட நகைநான் கென்ப’

என்பது சூத்திரம்.

ஒருவரை இகழும்பொழுது நகை தோன்றுகிறது. பழிப்பது போலப் புகழலாம், புகழ்வதுபோலப் பழிக்கலாம். காளமேகப் புலவர் இச்செயல்களிற் பேர்பெற்றவர்; ‘வசைபாடக் காளமேகம்’ என்பது முன்னோர்கூற்று. இளங்குழவிகள் கூறும் அரைகுறைச் சொற்களை—மழலைவார்த்தைகளை—க்கேட்டு யார்தான் நகையா திருப்பார். பேதைமை என்பது பிறர் சொல்வதைக்கேட்டு அதனை ஆராய்ந்தறியாது உண்மையென்று அப்படியே நம்பிவிடுவது. மடமை என்பது அறியாமையாகும். நகைச்சுவையைக் கொடுக்கும் செய்திகள் யாவற்றையும் ஆராய்ந்தால் அவற்றின் ஆதாரமான காரணங்கள் இந்த நான்குமேயென்பது நன்கு புலப்படும்.

‘கைபோல்’ எனும் ஆங்கில அறிஞர் முதன்மை, ஆச்சரியம், பொருத்தமின்மை (Superiority, curiosity, incongruity) எனும் மூன்றின் கலப்பாலும் நகை உண்டாகும் என்கிறார். எள்ளலுக்குக் காரணமாப்டிருப்பது முதன்மையாகையாலும், இளமை பேதைமை மடமைகளில் ஆச்சரியமும் பொருத்தமின்மையும் அடங்குதலாலும் இம்மூன்றும் தொல்காப்பியர் கூறிய நான்கினோடு இசைதல் காண்க.

மக்களாய்ப் பிறந்தவர்களில் இடையிடையாகுதல் நகையாது வாழ்பவர்கள் அறவே இல்லை. வேடிக்கையான சிக்குச்சிகளை — இன்பம்பயக்கும் செய்திகளைக்—கண்டும் கேட்டும் நாம் நகைக்கிறோம். ஆனால் துன்பம், கஷ்டம் முதலியன நேரின் நாம் நகைப்பதில்லை; அழுகிறோம், அவலப்படுகிறோம். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களிலும் நம்மைச் சிரிக்கும்படி தூண்டுகிறார் ஒரு பெரியார். அவர் யார்? 'பொய்யில் புலவன்' என மணிமேகலையாசிரியரார் புகழப்பட்ட திருவள்ளுவராவர்.

“இடுக்கண் வருங்கால் நகுக அதனை
அடுக்கார்வது அஃதொப்ப தில்”

என்பது அவர்கூற்று.

துன்பம்வரும்பொழுது சிரிப்பதால் துன்பம் தோற்றாது போவதுமாத்திரமன்றி அத்துன்பத்தையும் வெல்லச்செய்வது அச்சிரிப்பே என்கிறார் அவர். அப்பெரும்புலவர் இயற்றிய நூல்திருக்குறளாகும். இது குறள்வெண்பாக்களால் ஆக்கப்பட்டது. ஒரு குறள்வெண்பாவில் ஏழுசீர்களுண்டு; ஏழெட்டுச்சொற்களைத் தான் ஒரு வெண்பாவில் அமைத்துப் பாடலாம். இப்படிப்பட்ட சிறு செய்யுள்களில் நகைச்சுவையை விளைக்குஞ் செய்திகளைப் புகுத்திப் பாடுவது அருமையினும் அருமை. எனினும், வள்ளுவர் சில குறள்களில் நகைச்சுவைக்கு இடம் கொடுத்தேயுள்ளார்.

கயவர்களைப்பற்றிக்கூறும்பொழுதுதான் நம்மை அவர் நன்கு சிரிக்கச்செய்கிறார். நல்லகுணங்கள் ஒன்றுமே அமையாதவர்களை கயவர். இப்படிப்பட்டவர்களைத் தேவர்களோடு ஒப்பிட்டால் யாரே நகைக்காதிருப்பர்.

‘தேவர் அணையர் கயவர் அவரும் தாம்
மேவன செய்தொழுகலான்’

எப்படியிருக்கிறது பொதுத்தன்மை!

‘நல்லவற்றை அறிகின்ற மங்களிலும் கயவர் நன்மையுடையவர்கள்’ என்பது எவ்வாறு பொருத்தம்? வள்ளுவர் பொருத்திக் காட்டுவதைப் பாருங்கள்.

‘நன்றிவாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத்து அவலம் இலர்’

பின்வரும் குறளின் சொல்லடுக்கும், பொருட்டொளியும் படிப் போர்க்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது! பலமுறை படித்துப்பாருங்கள். கயவருடைய வியாபாரத்தையும் அவர்களுடைய சரக்கையும்பற்றிச் கூறுகிறது அது.

‘எற்றிற் குரியர் கயவர் ஒன்றுற்றக்கால்
விறமற் குரியர் விரைந்து’

உலகத்திலே கெடுதியை யாவரும் வெறுப்பார், ஒரு கெடுதியும் தமக்கு நேராதிருக்கவேண்டுமென்று கடவுளையும் வேண்டுவர்; கெடுதி விளைந்தாலும் அதனினின்று விரைவில் விலகிவிட விரும்புவர்; இத்தகைய கெடுதியை வாங்கிக்கொள்ளச் சொன்னால்—அதுவும் உள்ளவற்றை விற்று அப்பொருளைக் கொண்டு வாங்கிக்கொள்ளச் சொன்னால்—இதனைக் கேட்டவுடன் யார்தான் நகையாதிருப்பார்.

‘ஒப்புரவிலால் வரும் கேடெனின் அஃதொருவன்
விற்துக்கோட்டக்க துடைத்து’

இக்கேட்டை வள்ளுவர் இவ்வளவில் விட்டுவிடவில்லை. அதில் ஓர் ‘உறுதி உண்டு’ என்றும், அதுதான் நண்பரை ‘நீட்டியளக்கும் கோல்’ என்றும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். அடி அங்குலம் முதலியவற்றிலா, அன்றிச் சாண் முழும் முதலியவற்றிலா, அல்லது மீற்றர் அளவையிலா அளக்கிறது என்றுகூடச் சிலர் கேட்கலாம்.

‘கேட்டினு முண்டோ ருறுதி கிளைஞரை
நீட்டி யளப்பதோர் கோல்’

என அவர் அழுத்தமாகக் கூறுவதைப் பாருங்கள்.

பகையைக் கொடுத்தாயினும் கொள்ளவேண்டுமென்றும் இறப்பை இரந்தாயினும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் இவர் கூறும்பொழுது நமக்குச் சிரிப்பல்லாமல் வேறு என்ன உண்டாகும்?

‘கொடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் மன்ற அடுத்திருந்து
மாணாத செய்வான் பகை’

‘புரந்தாரகண் நீர்மல்கச் சாகிற்றிற் சாக்காடு
இரந்துகோட்டக்க துடைத்து’

எனும் குறள்களைக் காண்க.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையவர்களைப்பற்றிய

குறிப்புக்கள்

திருவாளர் ராவ்ஸாஹிப். வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியர்வர்கள், G.B.V.O.

கவிநயம்

[அரும்பொருள் பொதிந்து, இன்னேசை மலிந்து, மதராஞ் செறிந்த சொற்றொடர்களை ஆண்டு, 'உருபுளிரித்தவிழ்த்துப்பாடி' உரையில்லாமலே எளிது பொருள் விளங்கும்படி இனிமையாக அமைக்கப்பெற்றவை, கவிமணியின் கவிதைகளெல்லாம். தானே விளங்கும் விளக்கை விளக்குதற்கு வேறு விளக்கு வேண்டியதில்லை யன்றோ? கவிமணியின் கவிதைச்சரக்குச் செலாவணியாவதற்கு உரைகாரத் தரகர் வேண்டியதில்லை.

அரியபொருள்களை எளியதமிழில் இனிது விளங்கப்பாடிய கவிமணியின் பாடல்கள், பத்திரிகைகளில் வெளியானவைகளை அப்போதப்போது படித்து இன்புறுவோர் எண்ணிறந்தோருள் நானும் ஒருவன். அந்தக் கவிகளால் முன் வெளியாகாத கவிகளும் தொகுக்கப்பெற்று வெளியிடப்பெற்ற நூல்களைக் கவனமாகப் படித்துக் களிப்புற்ற கணக்கற்ற வாசகருள்ளும் யானொருவன். கவிமணியின் பாடல்களை நான் படிக்கத்தொடங்கியகாலத்துக்கு மிகரிண்டகாலத்துக்குமுன்பே, அவர்கள் என்னைத் தெரிந்திருந்தார்களென்பது பின் வருவதனால் விளங்கும்.

முதற்சந்திப்பு

பலவருடங்களுக்குமுன் நான் திருவாளர் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளையவர்களைத் திருநெல்வேலியிலே சந்திக்கும் இனிய சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. அப்போது பக்கத்திலிருந்த எங்களிருவரையும் தெரிந்த நண்பர் எங்களிருவரையும் ஒருவருக்கொருவர் தெரிந்துகொள்ளும்படி அறிமுகமாக்கினர். அப்போது கவிமணி

தாம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சார்தலிங்கத்தம்பிரான்சுவாமிகளிடம் இளமைப் பருவத்தில் தமிழிலக்கியம்பயின்றி வந்தகாலத்தில் சுவாமிகள் கற்பித்த ஞால்களுள் நான் இயற்றிய நெல்லைச்சிலேடைவெண்பா ஒன்றென்று சொல்லி, அதில் உள்ள ஒரு பாட்டைக்கூறிப் பொருள் விரித்துரைத்தார்கள். அதனால் அவர்கள் என்பால் எவ்வளவு மதிப்பும் அன்பும் கொண்டிருந்தார்களென்பதைத் தெரியலானேன்.

என்னைக் கலிமணி வாழ்த்திய கவி

திருவாளர்கள் ரசிகமணி T.K. சிதம்பரநாதமுதலியாரவர்கள் (Retired Ex. Commissioner, H. R. E. Board), T. M. பாஸ்கரத்தொண்டைமானவர்கள் M.A. (Additional First Class Magistrate, Tinnevely), வித்துவான் ராவ்ஸாஹிப் P. K. அருணாசலக்கவுண்டரவர்கள் (Head Tamil Pandit, M. D. T. Hindu College, Tinnevely and Member, Academic Council, Madras University) முதலிய நண்பர்கள் 1937-ல் என் என்பதாண்டு நிறைவுவிழா வாசகக்கொண்டாடியகாலத்திலே சிலர் என் முதுமையைப் பாராட்டி இவ்வளவு நீண்டகாலம் வாழ்தல் அதிசயமானதென்றபோது, T. K. C. அவர்கள் 'இவர்கள் முதுமைபுதுமையானதுதான். ஆனால் அந்தப் புதுமையினும் புதுமையானது இவர்கள் முதிர்ச்சிக்குரிய தளர்ச்சியின்மை' என்று கூறி, அந்தச்சிலரை அதிக அதிசயபரவசமடையச்செய்தார்கள். எனது என்பதாண்டு நிறைவுவிழா நினைவுமலரிற் சேர்ப்பதற்காக, அந்த விழாக்காலத்தில் வந்திருந்த வாழ்த்துக்களைத் தொகுப்பவர்கள், T. K. C. அவர்களிடம் வந்து "ஒருவாழ்த்துக்களையுள்ள தாள் காணப்படுகிறது; அதனோடுசேர்ந்த தாள் அகப்படவில்லையாதலால், அது யாரிடமிருந்து வந்ததென்பது தெரியவில்லை" என்றசொல்லி, அந்தத் தானைக்கொடுத்தார்கள். T. K. C. அவர்கள் அந்தத் தாளிலே காணப்பட்ட,

"என்பதான் டான் இளைஞனே இன்னமுதிர்

பண்பெலாங் காட்டுதமிழ்ப் பாவலனே—நண்பனே

வெள்ளகாற் செல்வனே வேள்சுப் பிரமணிய
வள்ளலே வாழி மகிழ்ந்து.”

என்ற பாட்டைப் படித்து, அதன் போக்கை நோக்கி, “இது தேசிக
விநாயகம்பிள்ளையவர்கள் பாடலாகத் தானிருக்கவேண்டும்” என்று
சொன்னார்கள். பின்பு, அந்தத் தாளோடு சேர்ந்த தாள் கண்டெடுக்
கப்பட்டபோது, அந்த ஊகம் உண்மையானதென்பது தெரியவந்
தது. இந்த விவரம் T. K. C அவர்கள் சொல்லத் தெரிந்தேன்.

கவிமணி ரஸிகமணிகள் கருத்தோற்றுமை

மேற்கூறியவற்றால் ஒரு கண் கண்டறிவதை மற்றொருகண்
அப்படியே கண்டறிதல்போல எனது முதுமைப்பருவத்தில் இள
மைக்குணங்கள் நீங்காத புதுமையைக் கவனித்துநோக்கிக்கண்டு
பிடித்த இரண்டு வித்துவசிகாமணிகள் தமிழணங்கின் கண்மணிகள்
போன்ற கவிமணியும் ரஸிகமணியும் ஆவர்.

இரண்டாஞ்சந்திப்பு

T. K. C. அவர்கள் தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையவர்களை அவர்
கள் வசிக்கும் புத்தேரிக்குப் பலமுறை சென்று பார்த்திருப்பார்கள்.
ஆயினும், கவிமணியைப் பார்க்க எனக்குள்ள ஆர்வத்தை அறிவித்
துப் ‘புத்தேரிக்கு என்னுடன் வந்தால், பிரயாணத்துன்பம் பாதி
யாகும்; கவிமணியைக்கண்டு பேசும் இன்பம் இரட்டியாகும்’ *
என்று யான் தெரிவித்தபோது, T. K. C அவர்கள் என்வேண்டு
கோளுக்கு அன்பாக இணங்கினார்கள். இருவரும் சேர்ந்துபோய்க்
கவிமணியவர்களைக் கண்டு, அளவளாவிச் சல்லாபித்துப் பெரு
மகிழ்ச்சியுற்றுப் பிரியாவிடைபெற்றுத் திரும்பினோம்.

பட்டம்பெற்ற தோட்பு

மாசிமந்திரி ஸர். குமாரசாஜா முத்தையசெட்டியாரவர்களால்
திறந்துவைக்கப்பெற்றுத் திவான்பகதூர் T. M. நாராயணசாமிப்.

* Sorrows are halved and “Joys are doubled by the companion-
ship of friends” (ஆக்கிலப்பழமொழி). “துன்பம் அரையாம் துணைவரது
கூட்டத்தால்-இன்பம் இரட்டியா மே.” (அகலிகைவெண்பா)

பிள்ளையவர்கள் தலைமைதாங்கி நடத்திய சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஏழாவதாண்டுவிழாவில் அச்சங்கத்தார் சில புலவர்களுக்குப் பட்டம் அளித்தனர். அப்போது, தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையவர்களுக்குத் “தமிழ்க்கவிமணி” என்ற பட்டமும், எனக்குத் “தமிழ்ப்பெருங்கவி”, “முதுபெரும்புலவர்” என்ற பட்டங்களும் செப்புப்பட்டயங்களுடன் வழங்கப்பட்டன.

அகலிகைவெண்பாத் திருத்தம்

நான் முன்றும்பதிப்புக்காகச் சித்தஞ்செய்துவைத்திருந்த * அகலிகைவெண்பாப்பிரதியை என்வேண்டுகோளின்படி கவிமணியவர்கள் பார்வையிட்டுச் சிலபாட்டுக்களுக்குச் சிறந்த திருத்தங்கள் குறித்தனுப்பிச் செய்தநன்றியை என்றும் மறவேன்.

சரித்திர ஆராய்ச்சிவன்மை

கவிமணியவர்கள் சரித்திர ஆராய்ச்சிசெய்து கண்ட முடிவுகள் டங்கிய, காந்தளூர்ச்சாலையைப்பற்றிய ஆங்கிலக்கட்டுரையை எனக்கனுப்பியதும் நான் படித்து இன்புற்றதும் நினைவுக்கு வருகின்றன. அதனால், அவர்கள் கவிவன்மையோடு சரித்திர ஆராய்ச்சி வன்மையும் உடையவர்களென்பதைத் தெரியலானேன்.

முடிவுரை

[கல்வகைகளுள் இரத்தினக்கல்போலக் கவிஞரினத்தில் சிறந்தவராகத் தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையவர்கள் விளங்குதல் கண்டு,

* அகலிகைவெண்பா, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்து M. A. பரீட்சைப் பாடமாக்கப்பெற்றது; “ரஸபுஞ்சம்” என்று மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் சாமிநாதையரவர்களாலும், “கற்றார்க்குப் பெருவிரந்து” என்று மகாலித்துவான் பாஷாகலிசேகர் ரா. இராகவையங்காரவர்களாலும், “அரும்பெரும் இரத்தினம்” என்று முதுபெரும்புலவர், பண்டிதமணி மகாமகோபாத்தியாய கதிரேசச்செட்டியாரவர்களாலும், “அருந்தமிழிழித்தம்” என்று காந்தைக் கவிரசு வேங்கடாசலம்பிள்ளையவர்களாலும் விதந்துகூறப்பெற்றது.

கற்றோர், அவர்களுக்குக் 'கவிமணி' என்று பட்டம் அளித்தன ரென்னும் பொருளுடையதாக நான் இயற்றிய துதிக்கவியையும் வாழ்த்துப்பாட்டையும் வரைந்து இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றேன்.

மற்றைக் கவிகளெல்லாம் வன்கற்கள் பேரல்வாரிலும்
வொற்றைக் கவிமணியை ஒப்பனென்றோர்—வுற்றுக்
கவியரசாம் தேசி கவிநாயகத்தைக்
கவிமணியென் றூர்கற்றூர் கள்.

[கவிகள் - கவிஞர்கள், வன்கற்கள் - வன்மையான (சரசரப்புடைய பருக்கைக்) கற்கள். இவ் வொற்றைக் கவி-இந்த ஒரு (தனிக்) கவி (தேசிக விநாயகம்பிள்ளை மட்டும்). மணி -(மென்மையான) இரத்தினக்கல். ஓர்வுற்று - ஓர்ந்து - ஆராய்ந்தறிந்து. 'கல்லெல்லாம் மாணிக்கக்கல்லாமோ' என்ற செய்யுட்பகுதியாலும் உலகவழக்கில் வழங்கும் 'கல் (—இரத்தினக்கல்) பதித்தகை' என்பதாலும், இரத்தினங்கள் கல்வகையைச் சேர்ந்தவைகளென்பது தெளிவாம்.

வாழிபல ஊழி மலர்மாலையாம் தொகைநூல்
வாழிமரு மக்கள்வழி மான்மியநூல்,—வாழியரோ
தேசிக விநாயகன்தன் சேயாம் சிவனருளால்
தேசிக விநாயகவேந் தே.

['வாழிபல ஊழி' என்பதைப் பல ஊழி வாழி எனச் சேர்த்துக்கொள்க. பல ஊழி என்பதை இரண்டாம் மூன்றாம் வாழிகளின்மூன்றும் சேர்த்துக் கொள்க. தேசிக - அழகுடைய. சேய் - மகன்].]

பரிசோதனத்தொடர்

மதுரையிலுள்ள இராமேசுவர தேவஸ்தானபாடசாலைத் தமிழாசிரியர் பண்டித ஸ்ரீ ஆ. சீவசுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் எழுதியது.

நாலடியாரிலே போறையுடைமை யென்னும் அதிகாரத்திலுள்ளதோர் செய்யுளுக்கு அந்நூலுக்கு உரையெழுதிய பலராலும் வெவ்வேறுவகையாகப் பொருள் வரையப்பட்டிருக்கிறது; அதனும் போந்தபொருள்தான் என்ன? என்பது இனிதணர விளக்கப்பட வில்லை; அதன் வினைமுடிபோ அதிருப்திகரமாயிருக்கின்றது. பொருளுரைக்குமிடத்து இடர்ப்பாடுதோற்றுவிக்கும் அச்செய்யுளையும், அதற்கு எழுதப்பட்டுள்ள உரைகளுள் ஒன்றையும் சுண்டுக் காட்டுகின்றேன். செய்யுள்,

இன்பம் பயந்தாஃ கிழிவு தலைவரினும்
இன்பத்தின் பக்கம் இருந்தைக்க—இன்பம்
ஒழியாமை கண்டாலும் ஓங்கருவி நாட!
பழியாகா வாறே தலை.

என்பது.

இதற்கு வை. மு. சடகோபராமா நஜாசாரியர் எழுதிய உரை,

“பதவுரை:—ஓங்கு அருவி நாட! இன்பம் பயந்த ஆங்கு - இன்பத்தைத் தந்த அவ்வழியில், இழிவு தல்வரினும் - நாம்து நேர்ந்தாலும், இன்பத்தின் பக்கம் இருந்தைக்க-(அதனைவிடாமல்) அவ்வன்பம்வருகிறவழியிலே விரும்பியிருக்கிற உணக்கு, இன்பம் ஒழியாமை கண்டாலும் - இன்பம் நீங்காதிருத்தலைப் பார்த்தாலும், பழியாகாவாறே தலை - பழிப்புண்டாகாதவழியே தலைமையானதாம்: என்றவாறு.”

“ஒருதொழில் இன்பத்தோடு பழியையும் தருவதானால் அதனைப் பழி தருதலைகோக்கி விடவேண்டும்; இன்பம் தருதலைகோக்கி விரும்பலாகாது: என்பது கருத்து. எனவே அப்படிப்பட்ட தொழிலைச் செய்யாமற் பொறுத்தல் தகுதி என்பதாம்”

“பயந்தாங்கு - பெயரெச்சவீறுதொகுத்தல். பக்கம் - பக்கம்; வட சொல். இருந்தை - முன்னிலையொருமையிறந்தகாலவினையாலினையும்பெயர். ஐ விசுதி. இருந்தைக்கு - குவ்வுருபு அகரச்சாரியை பெற்றது; ‘கடிநிலையின்றே யாசிரியற்க’ என்பதிற்போல்” என்பதாம்.

இதனில், “இன்பத்தின்பக்கம் இருந்தைக்க” என்பதற்கு “இன்பம் வருகிறவழியிலே இருக்கிற உனக்கு” என்று பொருள் வரையப்பட்டிருக்கிறது. இன்பம் வருகிறவழியாவது யாது? அவ்வழியில் இருத்தலாவது பாங்கனம்? “இருந்தைக்க” என்னும் இறந்தகாலவினைப்பெயர்க்கு “இருக்கிற உனக்கு” என நிகழ்காலப் பொருள்விரித்தல் ஆகுமோ?

இன்னும், “இன்பம் வருகிற வழியிலே இருக்கிற உனக்குப்பழியாகாவாறே தலைமையானதாம்” என துவல்பொருள் முற்றப்பெறவதாகவும், “இன்பம் ஒழியாமையெண்டாலும்” என்பது எதற்காகக் கூறப்பட்டது? அதற்கும் பழியாகாவாறே தலை என்பதற்கும் உள்ள இயைபுதா நென்னை? “இன்பத்தின்பக்கம் இருக்கிற உனக்கு” எனவே அவனியல்பு தோன்றுவதாகவும், “இன்பம் பயந்த அவ்வழியிலே தாழ்வுநேர்ந்தாலும் இன்பத்தின்பக்கம் இருக்கிற உனக்கு” என்று விசேடித்தது புகழ்பொருள்பயவாது, இகழ்பொருள் பயப்பதாகவன்றோ விருக்கின்றது? அன்றியும், “இன்பம்பயந்த ஆங்கு இழிவு தலைவரினும்” என முதலடிக்குக் கண்ணழிவுசெய்தது, “இன்பத்தைப்பயந்த அவ்வழியில் தாழ்வுநேர்ந்தாலும்” எனப் பொருள் கூறின் இன்பத்துக்குமறதலையாவது தாழ்வா? துன்பமா? என்று இன்ன பல சங்கைகளைப் பரிகரித்தற்குப் போதிய சமாதானங்கள் அவ்வுரையால் அறிதற்கு இடமில்லாதிருக்கிறது. ஆகலால் அச்செய்யுள் துவல்பொருள்கா நென்ன? என்று காணவேண்டியிருக்கிறது.

முன்னிலையொருமைவினைமுற்றுவிகுதிகள், ஐ, இ, ஆ என்பன. இருந்தையென்பது முன்னிலையொருமைவினைமுற்றாயின், அது, அன்சாரியைபெறாமல்வந்த முற்றாதல்வேண்டும்; “அண்டமெலாம் உண்டையென்பர்” என்புழிப்போல். அன்சாரியை

பெற்றவருமிடத்து இருந்தனை என வரும். இகா விசுவதி எதிர் காலத்தன்றி வராது. ஆய்விசுவதி முக்காலமுற்றிலும் ஐ விசுவதி போல வரும். அன்சாரியை பெருதுவந்த ஐவிசுவதி முன்னிலை முற்று, பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் கவியில் ஓரிடத்தும்மட்டும் வந்துளது. அதுவும் இன்னோசையில்லாததாயிருக்கிறது.

முக்காலவினைமுற்றுக்களிலும் வருகிற ஐ, ஆய் என்னும் விசுவதிகளில், ஆய்விசுவதிபயின்ற முற்றுத்தான் பெயர்த்தன்மை யடைந்த உருபேற்று வருதலுண்டு; தன்மையொருமைப் பெய ராகிய நான், யான் என்பவற்றுள்ளே, நான் என்பது எழுவாயலது பெருமையும், யான் என்பது என் என்றாகி யுருபேற்று வருதலும் உண்டன்றே; அதுபோல, முன்னிலையொருமைவினைமுற்றுவிசுவதி களில் ஐவிசுவதிபெற்ற முற்று, வினைப்பெயராகி வருதலின்மையும், ஆய்விசுவதிபெற்ற முற்று ஒன்றுமே, வினைப்பெயராகி உருபேற்ற லும், “ஆவோவாகும் செய்யுளுள்ளே” என்றபடி வருதலு முண்மை யும் இலக்கியமே நோக்கித் தெளியக்கிடக்கின்றது. “வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே” எனவும், “கைத்தோடும் சிமைகற்போயை” எனவும் காண்க. இவ்வாறின்றி ஐ விசுவதிபெற்ற முன்னிலைமுற்று, வினைப்பெயராதலுண்டெனக் காட்டுதற்குப் பிரயோகம் இலக்கியங்களிலே காணவே கிடையாது. அது வினைப் பெயராகாதகாரணமும், இன்னோசைத்தன்றியிருக்குமதேயாம். அங்ஙனமாமாற்றை, இருந்தைக்கு இருக்கின்றைக்கு, இருப்பைக்கு என்னும் இவற்றை இருந்தாய்க்கு, இருக்கின்றாய்க்கு, இருப் பாய்க்கு என்னும் இவற்றோடு ஒப்பிட்டுக்காண்க. அன்றியும், இருந்தையை, இருந்தோயை, நின்றையை நின்றாயை என்பவற் றிடையுள்ள பேதத்தாலும் உணர்க. இவற்றால் இருந்தைக்க என் பது உருபேற்ற முன்னிலையொருமை இறந்தகால வினைப்பெய ரான்று என்பது விளங்கும்.

இருந்தைக்க என்பது வினைப்பெயரான்றாயின் மற்று யாதாகும்? என்னின், அது வியங்கோள்முற்றுவினைத்திரிசொல்லாமென்க. இலப்பகிகாரத்திலே, கொலையுண்டுகிடந்த கோவலன் தேவவுடம்பு பெற்று எழுந்திருந்தவன், அருகிருந்த கண்ணகியைக்கண்டு “நின் முகம் வாடியதே; ஈண்டு இருந்தைக்க” எனப்போனான் என்புழி

அது இருக்க என்னும் பொருள்பயந்த வியங்கோளாயினும்போல வே ஈண்டும் அது வியங்கோட்பொருளுடைய முற்றவினைத்திரி சொல்லென்று உணர்க. கேட்டைக்க, காண்டைக்க என்பனவும் அது போலக் கேட்க, காண்க என்னும் பொருளவாகும்.

ஆகவே 'இருந்தைக்க' என்பது வியங்கோள் முற்றவினைத்திரி சொல்லென்பதும், அது இருக்க என்னும் பொருளுடைய தென்ப தும் தெளிவாயின.

இனி, 'இன்பத்தின்பக்கம் இருந்தைக்க' என்பதற்குப் பொருள்: 'இன்பத்தின்பக்கம் இருக்க' என்றவாறாயிற்று. ஆயின் இன்பத்தின்பக்கமாவதியாது? அப்பக்கத்திலிருத்தலாவது யாங் கனம்? என்பன சில தடை. அவற்றுக்கு விடை வருமாறு:- பக்கம்- சார்பு. இன்பத்தின்பக்கமாவது இன்பத்தின் சார்பு என்றவாறு. உலகவழக்கினுள்ளும், "அவன்பக்கமாகப் பேசுகிறான்" என்பது அவன்சார்பாகப் பேசுகிறான் என்னும் பொருளில் வழங்கக்காண்ட லால், பக்கம் சார்பு என்க. இன்பத்தின்சார்பாவது பொருள்; அதற்குச் சார்பாவது அறம். ஆகவே, 'இன்பத்தின்பக்கம் இருந் தைக்க' என்பது, இன்பத்திற்குச் சார்பாகிய அறத்திலே இருக்க என்றவாறும். அறம், பொருளின்பங்கட்குச் சார்பென்னும் உண் மையைப் புறப்பாட்டினுள் வரும்,

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்

அறத்த வழிப்ப்டேம்”

என்னும் அடிகளாலும் இனிதுணரலாகும். சார்பு என்னும் சொல் லின் பொருளைச் “சார்பினற் சார்புணர்ந்து”, “சார்பினற்றேன்றாது காணருவாய் எப்பொருட்கும்” என வருவனவற்றால் அறிக. என வே, இன்பத்தின்பக்கமாகிய அறத்திலேயிருத்தலாவது—அறநெறி யிற் றவறாதொழுகுதல் என்றவாறும்.

தயாதன், வாய்மையாகிய அறத்திற்றப்புதலஞ்சி உயிர் கொடுத்துப் புகழும் புண்ணியமும் பெற்றான். இது பின்விளைவு. கைகேயி வரங்கேட்ட அக்காலத்து அவன்பெற்றது அளவிலா நெடுந்துயரம்.

அரிச்சந்திரன் வாய்மையாகிய அறத்திறற்பாமைப் பொருட்டு நாடுநகரிழந்து, மனைவிமக்களை விற்றுத் தானும் அடிமைப்பட்டுத் தாழ்நிலையும் கொடுத்துயரும் உற்றான். எனினும், அழியாப்புக்கும் புண்ணியமும் பின்விளைவாயின.

கட்டியங்காரன் அறத்திறற்பி அரசனைக் கொன்றமையான் அரசபதவியும் செல்வமும் பெற்றான். இது தாற்காலிகப்பயன். பின் அழியாப்பழியும் பாவமும் உற்றான்.

இவ்வாறுண்மையால், தாற்காலிகமாகிய பயனொன்றையே கருதி அறத்திறற்பாது, இருமைக்கும் துணையாய்ப் பெரும்பயன் பிற்பயக்கும் அறத்தையே போற்றுக: என்பதை வற்புறுத்துவான், “இன்பம் பயந்தாக் கிழிவுதலைவரினும்.....தலை” என்பது கூறப்பட்டது.

இன்பத்துக்கு மறுதலை துன்பம்; இழிவுக்கு மறுதலை உயர்வு. எனவே இன்பம் பயந்து என்றமையால் துன்பம் பயந்து என்பதும், இழிவுதலைவரினும் என்றமையால் உயர்வுதலைவரினும் என்பதும் பெறப்படுகின்றன. ஆகவே முதலடியால், ‘இன்பம் பயந்து உயர்வுதலைவரினும், துன்பம் பயந்து இழிவுதலைவரினும்’ என்ற விஷயங்கள் குறிக்கப்பட்டனவாம்.

இன்பம் பயந்து என்புழிப் பயத்தற்குக் கருத்தாவும், இழிவுதலைவரினும் என்புழி இழிவுவருதற்குக் காரணமும் வினையே என்க. ஈண்டு வினை என்றது ஒருவன் தான் செய்ய மேற்கொண்டதொரு கருமம். மேலேகாட்டியுள்ள சடகோபராமாதுஜாசாரியர் உரையுள்ளும், “ஒரு தொழில் இன்பத்தோடு பழியையும் தருவதானால்” என்று வினையே இன்பம் பயத்தலுக்குக் கருத்தா எனக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. ஆகவே ஒருவினையால் உயர்வுதலைவரினும் இழிவுதலைவரினும், ஒரு வினை இன்பம்பயப்பினும் துன்பம் பயப்பினும் என்றவாறாயிற்று.

இவ்வாறு ஒருவினையால் இன்பம்பயந்து உயர்வுதலைவரினும், துன்பம்பயந்து இழிவுதலைவரினும் என்னுமிடத்துப் பயந்து என்னும் எச்சம் இனிதீனியலாதாகின்றதே? எனின், அற்றன்று; ஒரு

வினையால் எனக் கருத்தாவும் ஏதுவுமாக வினைகூறப்படுதற்கேற்பப் பயந்து என்னுமெச்சம் செய்ப்பாட்டுப்பொருளதாய், ஒரு வினையா லின்பம் பயக்கப்பட்டு உயர்வுதலைவரினும் துன்பம் பயக்கப்பட்டு இழிவுதலைவரினும் என்றாகுமாதலின் இனிதியலுமென்க. இதனால், இன்பமோ துன்பமோ பயத்தற்குக் கருத்தாவும், உயர்வோ இழி வோ வருதற்கு ஏதுவும் வினையாமாற்றையறிக.

இனி, 'இன்பம் பயந்தாக் கிழிவு தலைவரினும்' என்புழி ஆங்கு என்பது, "கெடுப்பது உம் கெட்டார்க்குச் சார்பாய்மற்றாங்கே யெடுப்பது உம் எல்லாம் மழை" என்புழிப்போல, மறதலையுவுமைக் கண் வந்த உவமவாசகம். எனவே, 'ஒரு வினையானது இன்பம் பயந்த உயர்வுக்கு ஏதுவானாற்போலவே துன்பம்பயந்து இழிவுக்கு ஏதுவாயினும்' என்றவாறாயிற்று, ஆகவே, 'இன்பம் பயந்தாங்கு இழிவுதலைவரினும் இன்பத்தின் பக்கம் இருந்தைக்க' என்பது, 'ஒரு வினையால் இன்பம்பயக்கப்பட்டு (உயர்வுவரினும் அதுபோலவே துன்பம் பயக்கப்பட்டு) இழிவுவரினும், (பய்னும் பதனியும் நோக் காது) அறத்திற் றப்பாதிருக்க' என்றவாறாயிற்று. பயனும் பதனி யும் நோக்காது என்பன அவாய்நிலையால் வந்தன.

இங்ஙனம் பயன்றோக்காது அறநோக்கியிருக்க என்றதற்கு ஏது, "பழியாகாவாறேதலை" என்பதாம். பழியாகாவாறு— அறநெறி. பழியாகுநெறி பாவநெறி.

பழியாகாவாறு என்புழி ஆறு ஆகுபெயர்; ஆற்றான் வந்த பயனாகிய இன்பத்தைக்குறித்துநின்றலின். எனவே, பழியாகாவாற் றான் வந்த இன்பமே தலையாகலின், பழியாகுமாற்றான் வந்த இன்பம் ஒழியாமை கண்டாலும் ஒழிக' என்பதாம். "பழியெனின் உல குடன் பெறினும் கொள்ளலர், புகழெனின் உயிரும் கொடுக்கு வர்" என்பதோடு இதனை ஒப்பிடுக.

“அறத்தா நிதவென வேண்டா சிலிகை
பொறுத்தாலெ றீர்த்தா னிடை”

என்புழி 'அறத்தாறு—அறத்தினது பயன்' என்றுரைத்து, 'ஆறு ஆகுபெயர்' என்றார் பரிமேலழகரும்.

இதகாறம் கூறியவற்றூற் போதரும் அச்செய்யுளின் பொழிப்பு வருமாறு:—

(ஒருவினையால்) இன்பம் பயக்கப்பட்டு (உயர்வுவரினும்) அது போலவே (துன்பம் பயக்கப்பட்டு) இழிவுவரினும் (பயனும் பதவியும் நோக்காது) இன்பத்தின்சார்பாகிய அறத்தின்கண்ணே இருப்பா யாக; இன்பம் ஒழியாமெகண்டாலும் (பழியாகுமாற்றானேவந்த தெனில் வீடுக்க) ஏனெனின் பழியாகவாற்றான் வந்த இன்பமே தலை; ஆதலால், என்பது.

இனி இது பொறையுடைமை என்னும் அதிகாரத்தொடுபடு மாறு யாங்கனமெனிற் கூறுவல்

ஒருவினையால் இன்பமும் உயர்வும் உண்டாம்; அதுபோலவே மற்றோர்வினையால் துன்பமும் தாழ்வும் விளைவதாம்; முன்னையது அறத்தொடுபடாதகருமம்; மற்றையது அறத்தொடுபடுவது; அவ்விரண்டனுள் செய்தக்கது யாது? என்னில் பின்னையது என்பது. மற்று, அதனால் துன்பமும் தாழ்வும் ஆகுமெயென்பார்க்கு அற்றன்று. அறத்தொடுபட்டதாகலின், பிற்பயக்கும் இன்பமும் உயர்வும் பெரிபவாகலின் அதுவே செய்க்கும். முன்னதோ எனின் பிற்பயக்கும் பிழை பெரிதாகும். கனியும் காயும் உள்வழிக் கனியொழித்துக் காய்கொள்வாரில்லை. எனினும் நஞ்சு தீற்றியகனியென்றறிந்தும் அதனைக் கொள்வாருண்டோ? நஞ்சொடுகலவாததாயின் காயேனும் அது கனிந்து பயன்படுவதாமென்று கொள்ளத்தகுவதாயினற்போலத் துன்பமும் தாழ்வும் தாற்காலிகமாகத் தருவதாயினும் பிற்பயக்கும் பெரும்பயன் நோக்கி, அறத்தொடுபட்ட அக்கருமமே செய்தக்கது என்பதாம்.

அவ்வழி அத்துன்பமும் இழிவும் தாங்குதற்குப் பொறையுடையதால்வேண்டும் என்பதனால் அச்செய்யுள் பொறையுடைமை என்னும் அதிகாரத்திலே வைக்கப்பட்டது என அறிக.